

amerikansk-sovjetske forhandlinger fremkaldte svækkelse af tilliden hos de øvrige medlemmer af FN.

Jugoslavien fremhævede, at medens pagen tillagde sikkerhedsrådet det primære ansvar for opretholdelse af freden, var der intet som udelukkede generalforsamlingens ansvar, hvis nødvendigheden herfor skulle opstå. Man understregede endvidere vedrørende observatørkorpset, at værtslandets suveræne rettigheder måtte respekteres, og at intet kunne retfærdiggøre indblanding i værtslandets indre anliggender.

Japan og Irland hæftede sig især ved nødvendigheden af at komme af med FN's gæld.

Såvel Tyrkiet som Grækenland og Cypren udtalte sig anerkendende om UNFICYPs indsats.

Kuwait benyttede sit indlæg til fremlæggelse af et resolutionsforslag om oprettelse af en fond til finansiering af fredsbevarende operationer. Bidragene hertil skulle være tvungne og hovedsagelig påhvile de faste medlemmer af sikkerhedsrådet. Medens fonden som sådan skulle stilles under sikkerhedsrådets autoritet, skulle midlerne forvaltes af og — i perioder hvor der ikke var behov for deres anvendelse til fredsbevarende operationer — stå til rådighed for FNs udviklingsprogram og Verdensbanken. Kuwait trak senere selv sit forslag tilbage.

Et hermed beslægtet forslag blev på debattens sidste dag skitseret af Brasilien, der opkastede tanken om tilvejebringelse af et „præ-finansieringsfond“ på 100 millioner dollars, som ligeledes skulle oprettes under sikkerhedsrådet og bringes til veje ved indskud væsentligt fra de medlemmer af rådet, som havde særligt ansvar for fredens bevarelse. Forskellen fra Kuwaits forslag var dels, at denne fond ikke blev kædet sammen med udviklingsprogrammerne, dels at der kun blev taget sigte på at sikre midler til nødsituationer og i den første periode af en krise. Den egentlige finansiering af løbende operationer måtte fortsat komme fra FNs hovedbudget.

Storbritannien fremhævede det uberettigede i at rette sin utålmodighed imod 33-magtsudvalget, herunder arbejdsgruppen, idet det turde være almindelige kendt, at fremskridt i det væsentlige måtte bero på de bilaterale forhandlinger USA-Sovjetunio-

nen. På den anden side burde udvalget i rimeligt omfang holdes underrettet om disse forhandlingers forløb. Man anså det canadiske forslag om oprettelse af et artikel 29-organ for at være for uklart og vagt, og den italienske pragmatiske holdning forekom at måtte være utilfredsstillende for en stor del af medlemmerne og kunne i hvert fald ikke fuldtud være et surrogat for principbeslutninger. Storbritannien fandt, at som arbejdshypotese var opsætningen af model I og II den bedst mulige metode, og understregede nødvendigheden af på det nuværende stade at betragte begge modelstudier under én synsvinkel i stedet for, som foreslået af Marokko, at søge at gøre fremskridt ved at udskille visse enkeltspørgsmål til isoleret behandling. Omend man kunne tilslutte sig hovedprincippet i Kuwaits tanke om oprettelse af et fond for fredsbevarende operationer, kunne man ikke på indeværende tidspunkt tilslutte sig det nu udførte forslag, dels på grund af FNs uafviklede gæld, dels fordi det forekom irrelevant at kæde fredsbevarende operationer sammen med udviklingshjælp, og endelig fordi en plenarforsamlingsresolution om et enkeltspørgsmål kunne befyrgtes at ville forringe udsigterne til, at arbejdet i 33-magtsudvalget kunne blive tilendebragt med en aftale dækkende alle aspekter. Vedrørende arbejdets fremtidige tilrettelæggelse foreslog Storbritannien, at man undlod at stemme om de forskellige ideer, som var bragt frem under debatten, herunder ikke mindst Kuwaits resolutionsudkast, og i stedet blot vedtog en fornyelse af 33-magtsudvalgets mandat, men med et udtrykkeligt pålæg til udvalget om at undersøge samtlige forslag og tanker, som havde været fremført under 25. samling, og rapportere herom til 26. samling. Storbritannien foreslog endelig, at udvalget, såfremt intet fremskridt blev gjort, tillige skulle redegøre for eventuelle alternative arbejdsmetoder.

III. Resolutionen.

Den 12. november 1970 introducerede Den forenede arabiske Republik på vegne af arbejdsgruppens 8 medlemmer et resolutionsforslag, der fornyer 33-magtsudvalgets mandat og pålægger udvalget at forsøge at afslutte udarbejdelsen af model I inden 1.